

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 237

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 septembrie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
105.	1-6	Hotărârea nr. 32 din 25 septembrie 1996	9-10
— Legea privind evidența populației și cartea de identitate.....		Hotărârea nr. 33 din 26 septembrie 1996	10-11
481.	6	Hotărârea nr. 34 din 26 septembrie 1996	11-13
— Decret pentru promulgarea Legii privind evidența populației și cartea de identitate.....		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
★			
422.	6	858. — Hotărâre pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 570/1996	13
— Decret privind conferirea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945”.....		864. — Hotărâre pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 315/1996 privind instituirea regimului special de supraveghere economico-financiară la unele societăți comerciale cu capital majoritar de stat	14
423.	7	868. — Hotărâre privind exceptarea temporară de la plata taxelor vamale pentru importul unor echipamente și accesorii electronice pentru activitatea de radiodifuziune	15
485.	7	871. — Hotărâre privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pentru asigurarea finanțării Consiliului Concurenței în anul 1996.....	16
HOTĂRĂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Hotărârea nr. 31 din 25 septembrie 1996	8-9		

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGEA

privind evidența populației și cartea de identitate

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Organizarea evidenței populației

Art. 1. — (1) Evidența cetățenilor români care domiciliază în România se ține după principiul locului de domiciliu al acestora, de Ministerul de Interne, prin formațiunile de evidență a populației, în cadrul Sistemului național informatic de evidență a populației.

(2) În sensul prezentei legi, prin *formațiune de evidență a populației* se înțelege orice structură de această specialitate, constituită și organizată de Ministerul de Interne.

(3) Sistemul național informatic de evidență a populației reprezintă ansamblul de activități desfășurate pentru ținerea evidenței populației, locului de domiciliu, stabilirii reședinței,

pentru eliberarea cărților de identitate și evidența locatarilor prin cartea de imobil.

Art. 2. — (1) Registrul permanent de evidență a populației este o parte componentă a Sistemului național informatic de evidență a populației și se întocmește pe baza datelor de evidență a persoanelor, în scopul cunoașterii numărului, structurii și mișcării populației pe teritoriul țării.

(2) Întocmirea, actualizarea, exploatarea și valorificarea datelor Registrului permanent de evidență a populației se fac de Ministerul de Interne, prin formațiunile de evidență a populației.

(3) Conținutul Registrului permanent de evidență a populației se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului de Interne.

(4) Datele individuale referitoare la persoana fizică au caracter confidențial; în toate cazurile, acestea nu pot fi comunicate altor persoane fizice sau juridice decât în condițiile legii.

Art. 3. — Registrul permanent de evidență a populației funcționează în sistem deschis, servind ca suport unic pentru furnizarea de date, potrivit competențelor și drepturilor legale, pentru toate sistemele informatice din domeniul administrației publice centrale și locale, care prelucrează date nominale privind persoana fizică.

Art. 4. — Cetățenii români sunt luați în evidență la naștere, prin întocmirea unei fișe de evidență a populației, pe baza datelor de stare civilă din actele de naștere, comunicate de autoritățile administrației publice locale. Comunicarea se face la formațiunea de evidență a populației din localitatea de domiciliu.

Art. 5. — (1) Fiecărei persoane fizice i se atribuie, începând de la naștere, un cod numeric personal care se înscrie în actele și certificatele de stare civilă și se preia în celelalte acte cu caracter oficial, emise pe numele persoanei respective, precum și în Registrul permanent de evidență a populației.

(2) Codul numeric personal reprezintă un număr semnificativ ce individualizează o persoană fizică și constituie singurul identificator pentru toate sistemele informatice care prelucrează date nominale privind persoana fizică.

(3) Gestionarea și verificarea atribuirii codului numeric personal revine Ministerului de Interne, prin formațiunile de evidență a populației.

Art. 6. — Actualizarea fișelor de evidență a populației și a Registrului permanent de evidență a populației se realizează de formațiunile de evidență a populației pe baza documentelor prezentate de persoana fizică în cauză sau comunicate, în situațiile prevăzute de lege, de ministere și de alte autorități ale administrației publice centrale și locale, potrivit atribuțiilor ce le revin, în legătură cu situația persoanei fizice.

Art. 7. — Datele nominale privind persoana fizică se comunică de către:

a) primarii localităților, pentru născuții vii, pentru modificări intervenite în statutul civil al persoanei fizice și pentru decedați;

b) Ministerul Justiției, pentru cei care dobândesc sau pierd cetățenia română;

c) instanțele judecătorești ale căror hotărâri au rămas definitive și irevocabile, pentru modificări intervenite ca urmare a divorțului și pentru cei supuși interdicției de a părăsi o localitate sau de a se afla într-o localitate;

d) Ministerul Afacerilor Externe, pentru repatriați și pentru cei care dețin statutul de cetățean român cu domiciliul în străinătate.

Art. 8. — (1) Formațiunea de evidență a populației de la locul de domiciliu al persoanei fizice comunică acesteia, la cerere, date înscrise în fișa proprie.

(2) Formațiunea de evidență a populației poate comunica, la cerere, unei persoane fizice sau juridice, date de stare civilă, domiciliul sau reședința altei persoane fizice, numai după ce a obținut consimțământul scris al acesteia.

(3) Consimțământul prevăzut la alin. (2) nu este necesar când există un temei legal justificat.

Art. 9. — Comunicarea datelor din evidența populației la cererea persoanelor fizice și juridice, precum și transmiterea unor date pentru crearea, întreținerea, actualizarea sau exploatarea bazelor de date aparținând altor sisteme informatice se face, cu sau fără plată, în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului.

CAPITOLUL II

Cartea de identitate

Art. 10. — (1) Cartea de identitate este documentul care se eliberează cetățeanului român cu domiciliul în România, la împlinirea vârstei de 14 ani, și cu care se face dovada identității și a domiciliului.

(2) Cu cartea de identitate se poate face și dovada cetățeniei române.

(3) În relațiile dintre cetățeni și orice alte persoane fizice sau persoane juridice se folosesc, pentru legitimare și identificare, cărți de identitate valabile, potrivit legii.

(4) Dovada identității, cetățeniei române și a domiciliului minorului sub 14 ani se face cu certificatul de naștere al acestuia și cu cartea de identitate a părintelui sau a reprezentantului său legal.

(5) În sensul prezentei legi, prin *cartea de identitate* se înțelege și cartea de identitate provizorie.

Art. 11. — Cartea de identitate se întocmește și se eliberează de către formațiunea de evidență a populației de la locul de domiciliu sau reședință al persoanei fizice, pe

baza cererii scrise a acesteia sau a reprezentantului său legal — în cazul minorilor sau persoanelor fizice puse sub interdicție — și a documentelor cu care, potrivit legii, se face dovada numelui, stării civile, cetățeniei române, a domiciliului și, după caz, a situației militare.

Art. 12. — Cu cel puțin 15 zile înainte de împlinirea vârstei de 14 ani, persoana fizică în cauză ori reprezentantul său legal trebuie să solicite formațiunii de evidență a populației eliberarea cărții de identitate, prezentând, după caz, documentele menționate la art. 11.

Art. 13. — (1) Minorilor, care, la împlinirea vârstei de 14 ani, se găsesc internați în unități de protecție socială, li se eliberează cărți de identitate prin grija administrației unităților respective, de către formațiunile de evidență a populației pe raza cărora funcționează unitățile de protecție socială.

(2) În situația în care părinții celor prevăzuți la alin. (1) nu sunt cunoscuți, la rubrica „domiciliu” se înscrie adresa unității de protecție socială respective.

Art. 14. — (1) Cartea de identitate se eliberează cu termen de valabilitate de 10 ani.

(2) De la împlinirea vârstei de 55 de ani, cartea de identitate se eliberează fără termen de valabilitate.

Art. 15. — (1) Orice modificări, adăugări sau mențiuni, altele decât cele prevăzute de lege, înscrise în cartea de identitate, sunt interzise și atrag nulitatea sa.

(2) Polițistul care constată una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) este obligat să rețină cartea de identitate și să o depună la formațiunea de evidență a populației.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (1), nulitatea se constată de către orice formațiune de evidență a populației.

(4) Personalul celorlalte autorități publice abilitate prin lege să legitimeze persoane fizice, în cazul stabilirii uneia dintre situațiile prevăzute la alin. (1), este obligat să anunțe cea mai apropiată unitate de poliție.

Art. 16. — (1) O nouă carte de identitate se eliberează:

- a) la expirarea termenului de valabilitate;
- b) dacă s-au modificat numele sau prenumele titularului, prenumele părinților, data sau locul nașterii;
- c) în cazul schimbării domiciliului;
- d) în cazul deteriorării;
- e) în cazul distrugerii, pierderii sau furtului;
- f) la expirarea sau revocarea interdicției titularului de a se afla în anumite localități;
- g) când fotografia din cartea de identitate nu mai corespunde cu fizionomia titularului;
- h) în cazul anulării.

(2) Cu cel puțin 15 zile înainte de expirarea termenului de valabilitate a cărții de identitate, persoana fizică în cauză ori reprezentantul său legal are obligația să solicite formațiunii de evidență a populației eliberarea unei noi cărți

de identitate, prezentând, după caz, documentele prevăzute la art. 11.

(3) În termen de 15 zile de la producerea uneia dintre situațiile prevăzute la alin. (1) lit. b) — h), persoana fizică în cauză este obligată să solicite formațiunii de evidență a populației eliberarea unei noi cărți de identitate.

Art. 17. — (1) Cartea de identitate provizorie se eliberează în următoarele cazuri:

- a) când persoana fizică care solicită eliberarea cărții de identitate nu posedă toate actele necesare eliberării acesteia;
- b) în cazul distrugerii, pierderii sau furtului cărții de identitate.

(2) Pentru cartea de identitate provizorie, termenul de valabilitate se stabilește de formațiunea de evidență a populației, dar nu poate depăși un an.

Art. 18. — În cartea de identitate se pot face mențiuni de către personalul din formațiunile de evidență a populației, cu privire la stabilirea reședinței, iar la comunicarea scrisă a instanțelor judecătorești, și cu privire la interdicția de a se afla în anumite localități.

Art. 19. — (1) Cartea de identitate a persoanei fizice reținute, arestată preventiv sau care execută pedepse privative de libertate se păstrează de administrația aresturilor ori a penitenciarelor și se restituie la punerea în libertate a titularilor acesteia.

(2) Cartea de identitate a persoanei fizice internate în instituții de reeducare și de protecție socială se păstrează, pe durata internării, de către administrația acestor instituții.

Art. 20. — (1) Titularii cărților de identitate, precum și autoritățile publice prevăzute la art. 19 sunt obligate să ia măsuri pentru a evita deteriorarea, distrugerea, pierderea sau furtul acestora.

(2) Furtul cărții de identitate trebuie reclamat de către persoanele fizice și autoritățile publice menționate în alin. (1) unității de poliție pe raza căreia s-a produs, în termen de 24 ore de la constatare, iar pierderea sau distrugerea, la formațiunea de evidență a populației de la locul de domiciliu sau reședință a titularului.

Art. 21. — Persoana care găsește o carte de identitate este obligată să o depună, în termen de 48 de ore, la cea mai apropiată unitate de poliție.

Art. 22. — Are obligația să predea cartea de identitate:

- a) persoana care pierde cetățenia română ori căreia i s-a aprobat stabilirea domiciliului în străinătate, la serviciul de pașapoarte, o dată cu primirea pașaportului;
- b) persoana care deține cartea de identitate a unei persoane decedate, la ofițerul stării civile, o dată cu înregistrarea decesului. Ofițerul stării civile este obligat să predea cărțile de identitate permise, la formațiunea de evidență

a populației, în termen de 30 de zile de la primirea acestora.

Art. 23. — (1) Cartea de identitate a unei persoane fizice nu poate fi reținută în afara cazurilor prevăzute în prezenta lege.

(2) Este interzisă darea sau primirea cărții de identitate drept garanție pentru prestarea unor servicii, pentru încredințarea unor bunuri și valori, pentru plata datoriilor sau în alte scopuri.

CAPITOLUL III

Stabilirea și schimbarea domiciliului și reședinței cetățenilor români cu domiciliul în România

Art. 24. — (1) Cetățenii români cu domiciliul în România au dreptul să-și stabilească sau să-și schimbe domiciliul ori reședința în orice localitate din țară, în condițiile legii.

(2) Persoanele fizice prevăzute la alin. (1) nu pot avea, în același timp, decât un singur domiciliu și o singură reședință. În cazul în care acestea dețin mai multe locuințe își pot stabili domiciliul sau reședința în oricare dintre ele.

Art. 25. — (1) Domiciliul persoanelor fizice prevăzute în art. 24 este la adresa din localitatea unde acestea își au locuința statornică.

(2) Domiciliul minorului este la părinții săi sau la acela dintre părinți la care el locuiește statornic.

(3) Domiciliul minorului încredințat de instanța judecătorească unei alte persoane rămâne la părinții săi, iar în cazul în care aceștia au domiciliile separate și nu se înțeleg, instanța judecătorească decide la care dintre ei va avea domiciliul minorul.

(4) Domiciliul minorului este la reprezentantul său legal, în cazul în care numai unul dintre părinții săi îl reprezintă ori în cazul în care se află sub tutelă.

(5) Dispozițiile alin. (4) se aplică și în cazul persoanei fizice puse sub interdicție.

Art. 26. — Reședința este locuința la care persoanele prevăzute în art. 24 locuiesc temporar, alta decât cea de domiciliu.

Art. 27. — (1) Stabilirea domiciliului sau, după caz, înscrierea mențiunii de stabilire a reședinței în cartea de identitate se face la cererea persoanei fizice interesate, care declară pe propria răspundere adresa la care are locuința asigurată.

(2) Declarația se dă în scris și se semnează în fața unei persoane autorizate din cadrul formațiunii de evidență a populației.

(3) Pentru minorii și persoanele fizice puse sub interdicție, declarația prevăzută la alin. (2) se dă și se semnează de părinți sau de reprezentanții lor legali.

(4) În cazurile de imposibilitate de scriere sau de semnare se face mențiune despre aceasta.

(5) Stabilirea domiciliului sau a reședinței se înscrie în fișa de evidență a populației și în Registrul permanent de evidență a populației.

Art. 28. — Persoana care își schimbă domiciliul este obligată ca, în termen de 15 zile de la data mutării la noua adresă, să se prezinte la formațiunea de evidență a populației pentru eliberarea unei noi cărți de identitate.

Art. 29. — (1) Persoana care locuiește temporar mai mult de 45 de zile la altă adresă decât cea de domiciliu este obligată să se prezinte la formațiunea de evidență a populației pentru înscrierea, în cartea de identitate și în documentele de evidență, a mențiunii de stabilire a reședinței.

(2) Mențiunea de stabilire a reședinței se acordă pentru perioada solicitată, dar nu mai mare de un an, și are valabilitate pe timpul cât persoana locuiește la reședința stabilită. La expirarea acestui termen, persoana poate solicita înscrierea unei noi mențiuni de stabilire a reședinței.

Art. 30. — Se exceptează de la obligația prevăzută la art. 29:

- a) persoana care locuiește o perioadă mai mare decât cea prevăzută la art. 29 alin. (1), dar nu mai mult de 60 de zile, în interesul serviciului, la odihnă sau tratament;
- b) elevul și studentul aflați în vacanță;
- c) persoana internată pentru îngrijirea sănătății;
- d) cadrul militar activ care locuiește în interesul serviciului în altă localitate decât cea de domiciliu, indiferent de durată.

Art. 31. — (1) Evidența locatarilor prin cartea de imobil se ține în următoarele categorii de imobile:

- a) destinate cazării în comun;
- b) care servesc total sau parțial ca locuință, situate în municipii, orașe sau în comunele din zona de frontieră;
- c) care servesc total sau parțial ca locuință, situate în celelalte localități, dacă dispun de mai multe unități locative.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu sunt aplicabile locatarilor imobilelor situate în incinta unităților militare, a sediilor misiunilor diplomatice și a oficiilor consulare sau în locuințele ocupate exclusiv de membrii acestora.

(3) Organizarea activității de ținere a evidenței locatarilor prin cartea de imobil revine Ministerului de Interne, prin unitățile de poliție. Proprietarul, administratorul de imobil sau unul dintre locatari, desemnat de aceștia, căruia i-a fost încredințată cartea de imobil, are obligația să înscrie, pe baza cărților de identitate, persoanele care domiciliază sau au reședința în imobilul respectiv și să o prezinte, la cerere, organelor abilitate ale Ministerului de Interne.

(4) Cartea de imobil se întocmește în două exemplare, dintre care unul se păstrează la responsabilul cărții de imobil, iar celălalt la unitatea locală de poliție.

Art. 32. — Persoanele care locuiesc în imobil sunt obligate să prezinte cartea de identitate responsabilului cărții de imobil, în vederea luării în evidență.

Art. 33. — Persoanele care își schimbă domiciliul sau reședința sunt obligate să ceară înscrierea în cartea de imobil, la noua locuință, în termen de 5 zile de la sosire.

Art. 34. — La hoteluri și alte locuri de cazare în comun, înscrierea în cartea de imobil se face la sosire, prin grija proprietarului sau administratorului acestora, după caz.

Art. 35. — Unitățile de protecție socială, casele de copii, școlile de reeducare, alte instituții sau persoane fizice care internează, primesc pentru îngrijire sau găzduire persoane care nu posedă acte de identitate și, datorită stării fizice sau psihice în care se află, nu pot fi identificate sunt obligate să anunțe imediat formațiunea de evidență a populației de care aparțin, în vederea luării acestora în evidența provizorie, până la stabilirea identității lor.

Art. 36. — În cazul în care se schimbă denumirea localităților și a străzilor, cheltuielile pentru schimbarea cărții de identitate vor fi suportate de instituțiile publice care au propus schimbarea denumirilor.

CAPITOLUL IV

Sanctiuni

Art. 37. — Încălcarea dispozițiilor prevăzute în prezenta lege atrage, după caz, răspunderea civilă, materială, disciplinară, contravențională sau penală a persoanelor vinovate.

Art. 38. — Declararea necorespunzătoare a adevărului privind domiciliul sau reședința constituie infracțiunea de fals în declarații și se pedepsește potrivit dispozițiilor din Codul penal.

Art. 39. — Constituie contravenții la dispozițiile prezentei legi și se sancționează după cum urmează:

a) nerespectarea dispozițiilor art. 47, cu amendă de la 20.000 lei la 40.000 lei;

b) nerespectarea dispozițiilor art. 12, 16 alin. (2) și (3), art. 20, 21 și 31 alin. (3), cu amendă de la 25.000 lei la 50.000 lei;

c) nerespectarea dispozițiilor art. 13 alin. (1), art. 22, 23, 32, 33, 34 și 35, cu amendă de la 40.000 lei la 80.000 lei;

d) nerespectarea dispozițiilor art. 15 alin. (1), art. 28, 29 și 45, cu amendă de la 75.000 lei la 150.000 lei.

Art. 40. — Constatarea contravențiilor prevăzute la art. 39 se face de către ofițerii și subofițerii de poliție abilitați, care aplică și amenda.

Art. 41. — Contravențiilor prevăzute în prezenta lege le sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu excepția art. 25—27.

CAPITOLUL V

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 42. — Forma și conținutul cărții de identitate, a cărții de imobil și a fișei de evidență a populației se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului de Interne.

Art. 43. — (1) Formațiunile de evidență a populației comunică direcțiilor județene de statistică sau, după caz, Direcției generale de statistică a municipiului București, datele necesare pentru statistica demografică, referitoare la persoanele fizice care își schimbă domiciliul ori reședința dintr-o localitate în alta sau dintr-un sector în altul, în municipiul București.

(2) Forma și cuprinsul imprimatelor folosite pentru comunicarea datelor, precum și periodicitatea și circuitul lor se stabilesc de Ministerul de Interne și Comisia Națională pentru Statistică.

Art. 44. — Cererile misiunilor diplomatice și oficiilor consulare acreditate în România și ale misiunilor diplomatice și oficiilor consulare de carieră ale României, referitoare la identificarea unor persoane fizice, se soluționează de către Ministerul de Interne, prin Direcția de evidență a populației.

Art. 45. — Persoana care din diferite motive locuiește la altă adresă decât cea menționată în buletinul de identitate este obligată, ca în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, să solicite formațiunii de evidență a populației înscrierea adresei unde domiciliază efectiv.

Art. 46. — Până la preschimbarea în totalitate a actualelor buletine de identitate, în acestea se pot face mențiuni cu privire la schimbarea numelui și prenumelui părinților, data sau locul nașterii, de către primari și alte persoane care, potrivit legii, îndeplinesc funcția de ofițer al stării civile.

Art. 47. — Persoana care nu are menționat codul numeric personal în buletinul de identitate este obligată să se prezinte, în termen de 120 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, la formațiunea de evidență a populației, de la locul de domiciliu, pentru transcrierea acestuia din fișa personală de evidență.

Art. 48. — Ministerul de Interne împreună cu Departamentul pentru Administrație Publică Locală, Ministerul Justiției și cu Ministerul Afacerilor Externe vor elabora, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, norme metodologice pentru stabilirea conținutului, fluxului documentelor și a nomenclatoarelor unitare, care să asigure ținerea în actualitate a evidenței și Registrului permanent de evidență a populației.

Art. 49. — Organizarea activității de eliberare a cărților de identitate, procedura de preschimbare eşalonată a buletinelor de identitate actuale, precum și aspectele privind termenele de valabilitate a acestora se vor stabili prin hotărâre a Guvernului.

Art. 50. — La data intrării în vigoare a prezentei legi, Legea nr. 5/1971 cu privire la actele de identitate ale cetățenilor români, precum și procedura schimbării domiciliului și a reședinței și orice alte dispoziții contrare se abrogă.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 11 septembrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ADRIAN NĂSTASE

București, 25 septembrie 1996.
Nr. 105.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI

DAN VASILIU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind evidența populației și cartea de identitate

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind evidența populației și cartea de identitate și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 24 septembrie 1996.
Nr. 481.

★

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945“

În temeiul art. 94 lit. a) din Constituția României și al prevederilor Legii nr. 68/1994 privind înființarea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945“, având în vedere propunerile ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Pentru serviciile militare aduse statului român în timpul celui de-al doilea război mondial, se conferă medalia „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945“ persoanelor prevăzute în anexa*) la prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 5 septembrie 1996.
Nr. 422.

*) Anexa se publică ulterior.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind conferirea medaliei****„Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945“**

În temeiul art. 94 lit. a) din Constituția României și al prevederilor Legii nr. 68/1994 privind înființarea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945“,

având în vedere propunerile ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Pentru serviciile militare aduse statului român în timpul celui de-al doilea război mondial, se conferă medalia „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945“ persoanelor prevăzute în anexa*) la prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 5 septembrie 1996.

Nr. 423.

*) Anexa se publică ulterior.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind numirea în funcție a unui judecător financiar
și revocarea din funcție a unor judecători financiari
și a unui procuror financiar**

În temeiul art. 94 lit. c) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și al art. 105 alin. (1), al art. 107 alin. (4) și al art. 109 alin. (4) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, având în vedere propunerile Plenului Curții de Conturi,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Doamna Matei Felicia Maria se numește în funcția de judecător financiar la Colegiul Jurisdicțional al Camerei de Conturi a Județului Maramureș.

Art. 2. — Se revocă din funcția de judecător financiar următorii:

— Tinca Ileana Eugenia	— Colegiul Jurisdicțional al Camerei de Conturi a Județului Mureș
— Dan A. Marius	— Colegiul Jurisdicțional al Camerei de Conturi a Județului Mureș.

Art. 3. — Doamna Marian Stana se revocă din funcția de procuror financiar pe lângă Camera de Conturi a Județului Bistrița-Năsăud.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 25 septembrie 1996.

Nr. 485.

HOTĂRĂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂREA Nr. 31

din 25 septembrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației în anulare formulată, în temeiul art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, de Alianța Civică, doamna Dorana Coșoveanu și domnul Neculai Prelipceanu împotriva Hotărârii Curții Constituționale nr. 1 din 8 septembrie 1996 de respingere a contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu.

Curtea a decis soluționarea prezentei contestații fără citarea contestatorilor, potrivit procedurii legale referitoare la soluționarea contestării candidaturilor la funcția de Președinte al României, având în vedere caracterul de incident procedural în cadrul contenciosului electoral și ținând seama de cerința legală a rezolvării litigiilor în domeniul electoral, cu respectarea termenelor prevăzute de lege, conform prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, art. 11 alin. (2) și alin. (3) și art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992. De aceea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că prevederile art. 85 și următoarele din Codul de procedură civilă, referitoare la citarea sau înfățișarea părților, sunt incompatibile cu procedura jurisdicțională de soluționare a contestației de față.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În contestație se cere anularea hotărârii atacate pe această cale, întrucât judecata s-a făcut fără citarea contestatorilor, considerându-se că sunt incidente prevederile art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, conform cărora hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare când procedura de chemare a părții nu a fost îndeplinită potrivit cerințelor legii, iar acest motiv nu a putut fi invocat pe căile ordinare de atac.

În motivarea contestației se invocă prevederile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 și regulamentul Curții, conform cărora ședințele de judecată pot să nu fie publice, dar din motive întemeiate, precum și prevederile art. 6 alin. 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale în care se prevede că orice persoană are dreptul la o judecată în mod public de către o instanță independentă și imparțială, în procesele privind drepturile și obligațiile sale cu caracter civil. În acest sens se arată că ședința poate să nu fie publică „doar din motive întemeiate ori atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției”. Pe fond, se consideră că soluționarea contestației împotriva înregistrării candidaturii domnului Ion Iliescu fără citarea părților constituie o încălcare a principiului contradictorialității, a dreptului la apărare și a principiului oralității. Chiar dacă, potrivit art. 28 alin. (1) din

Legea nr. 69/1992 și art. 85 alin. (1) din Legea nr. 68/1992, soluționarea contestației se face potrivit regulilor stabilite de lege pentru ordonanța președințială, care, potrivit art. 581 din Codul de procedură civilă, poate fi dată și fără citarea părților, contestatorii consideră că această ultimă posibilitate are un caracter de excepție. În acest sens, precizează că existența interesului public legat de soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu impunea ca judecarea să se facă cu citarea părților, mai ales că, în ce privește ordonanța președințială, există calea de atac a apelului, care, în toate cazurile, se judecă cu citarea părților. Totodată, se apreciază că termenul de 5 zile pentru înmânarea citației putea fi prescurtat și că prevederea legală referitoare la soluționarea contestației, în maximum 48 de ore, nu prevalează asupra principiilor publicității, contradictorialității, oralității și dreptului la apărare. Se mai apreciază că necitarea părților ar fi echivalentă cu o antepunțare și că, în temeiul art. 20 alin. (2) din Constituție, prevalează dispozițiile Convenției europene susmenționate, indicându-se unele hotărâri pronunțate la Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg, referitoare la drepturi civile și interese private, care au consacrat publicitatea dezbaterilor, principiile „egalității armelor” și oralității, precum și faptul că aceste exigențe se aplică și jurisdicției curților constituționale. În finalul contestației se invocă unele motive de combatere a unor posibile contraargumente, și anume faptul că numai candidatul la funcția de Președinte al României ar fi avut motive să se plângă că nu a fost citat, că practica jurisdicțională a Curții nu constituie izvor de drept, așa încât nu ar fi semnificativă evocarea hotărârilor anterioare, că soluționarea contestației în anulare nu ar fi de competența Curții și că aceasta ar putea, potrivit art. 16 din Legea nr. 47/1992, să hotărască asupra compatibilității regulilor procedurii civile cu natura procedurii din fața Curții, însă nu „peste și în afara legii”.

Procurorul, având cuvântul, apreciază ca inadmisibilă contestația în anulare, deoarece art. 85 alin. (2) din Legea nr. 68/1992 prevede în mod expres că împotriva hotărârilor definitive, pronunțate în contenciosul electoral, nu există cale de atac. În consecință, nici celelalte motive invocate în contestație nu mai trebuie analizate.

CURTEA,

luând în dezbateri contestația în anulare, constată, cu opinia separată a unui judecător, că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

În opinia separată se arată că, deoarece, față de dispozițiile constituționale și legale, jurisdicția constituțională nu include și căile extraordinare de atac, iar în acest domeniu nu sunt aplicabile dispozițiile procedurale civile, cererii de față îi sunt aplicabile dispozițiile constituționale și legale privitoare la rezolvarea petițiilor. Ca atare, rezolvarea acesteia prin proceduri jurisdicționale este contrară Constituției și dispozițiilor legale în materie.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992, ale art. 85 alin. (2) din Legea nr. 68/1992 și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, Curtea reține următoarele:

Contestația în anulare are ca obiect Hotărârea Curții Constituționale nr. 1 din 8 septembrie 1996, pronunțată în cadrul procedurii referitoare la soluționarea contestațiilor privind înregistrarea candidaturilor pentru funcția de Președinte al României la alegerile din 3 noiembrie 1996.

În conformitate cu prevederile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 68/1992, împotriva hotărârilor definitive pronunțate în contenciosul electoral, reglementat de această lege, nu există cale de atac. În acest sens, prin Decizia Curții Constituționale nr. 3 din 30 iunie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 15 iulie 1992, s-a decis că dispoziția respectivă este constituțională, fiind conformă exigențelor impuse de specificul procesului electoral. Obiecția de neconstituționalitate pentru soluționarea căreia s-a emis această decizie privea tocmai admisibilitatea căilor extraordinare de atac în domeniul contenciosului electoral.

Întrucât art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României prevede că dispozițiile legale referitoare la judecarea contestațiilor și a oricăror

alte cereri din Legea nr. 68/1992 se aplică și în ce privește alegerile președințiale, rezultă că prevederile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 68/1992 sunt incidente și în ce privește contenciosul electoral privind alegerile președințiale.

În consecință, împotriva hotărârilor Curții Constituționale emise pentru soluționarea contestațiilor privind înregistrarea sau neînregistrarea unei candidaturi, nu există nici o cale de atac.

În același sens, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 2 din 3 martie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 25 martie 1994, s-a statuat că „în activitatea jurisdicțională a Curții Constituționale contestația în anulare nu este exclusă”.

Curtea Constituțională a reconfirmat recent această interpretare prin hotărârile nr. 25 și nr. 26, ambele din 20 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 24 septembrie 1996.

Față de cele arătate, rezultă că prezenta contestație urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, nemaifiind deci posibilă analiza motivelor invocate de contestatori, inclusiv a hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg, invocate, și care se referă la drepturi și obligații cu caracter civil.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a), ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, cele ale art. 2 alin. (2) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, precum și ale art. 85 alin. (2) din Legea nr. 68/1992, raportate la art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca inadmisibilă contestația în anulare formulată de Alianța Civică, doamna Dorana Coșoveanu și domnul Neculai Prelipceanu împotriva Hotărârii Curții Constituționale nr. 1 din 8 septembrie 1996. Decizia este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂȘTEA Nr. 32 din 25 septembrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Nicolae Manolescu pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996,

depusă de domnul Rai I. Mircea la Biroul Electoral Central, cu nr. 230 din 23 septembrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 227D/1996.

Curtea a dispus soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, art. 11 alin. (2) și (3) și art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației se arată că profesorul Nicolae Manolescu „a fost desemnat de Alianța Națională Liberală,

un mariaj eterogen dintre Partidul Alianței Civice și Partidul Liberal '93, înființate după 1989, cu doctrine politice inspirate și susținute din exterior“, formate din membri ai fostului partid comunist; se mai arată că partidele ce formează alianța, ca și candidatul, nu au dezvăluit adevărul în legătură cu evenimentele din decembrie 1989 și au contribuit „la instalarea degradingoladei și a haosului economic prin trenarea privatizării, prin abuz și dictat din exterior, la desființarea programelor strategice de dezvoltare social-economică“, toate acestea reflectându-se în degradarea accentuată a nivelului de trai și a moralității populației; în concluzie, consideră că domnul profesor Nicolae Manolescu „nu îndeplinește condițiile morale necesare“ înscrierii pe lista candidaților pentru funcția de Președinte al României.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neîntemeiată contestația, întrucât motivele invocate nu reprezintă cauze de neeligibilitate, ci simple considerațiuni politice.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a), ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și pe cele ale art. 2 alin. (2) și art. 11 alin. (2) și alin. (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Nicoale Manolescu la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Rai I. Mircea.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂREA Nr. 33 din 26 septembrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Virgil Firuleasa	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Gheorghe Frunda pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depusă de domnul Pleșa Gheorghe Octavian la Biroul Electoral Central, cu nr. 232 din 24 septembrie 1996.

temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Motivele invocate în contestație nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, în sensul art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului Nicolae Manolescu la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri, cu prilejul alegerilor din anul 1992 și al alegerilor din acest an, neexistând temeiuri pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin natura lor, aceste motive de ordin politic și moral exced atribuțiile Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, putând fi, eventual, apreciate numai de corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestația ce face obiectul judecății de față urmează a fi respinsă.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 228D/1996.

Curtea a dispus soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării ei în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, art. 11 alin. (2) și (3) și art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

Pentru susținerea contestației, domnul Pleșa Gheorghe Octavian solicită: verificarea prenumelui domnului Frunda, Gheorghe sau György, din actele de stare civilă și actele de la școală, precum și dacă există hotărâre judecătorească de schimbare a numelui; în cazul în care nu există hotărâre judecătorească, îl acuză pe domnul Frunda

Gheorghe de fals și uz de fals; verificarea listelor de semnături, în sensul de a se constata dacă prenumele semnatărilor sunt aceleași cu cele din buletinele de identitate sau sunt traduse în limba maghiară; remarcă faptul că domnul Gheorghe Frunda nu a semnat Constituția și deci nu ar avea temei să participe la alegeri.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neîntemeiată contestația, motivele invocate nefiind cauze legale de neeligibilitate.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a), ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și pe cele ale art. 2 alin. (2) și art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Gheorghe Frunda la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Pleșa Gheorghe Octavian.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂȘTE Nr. 34 din 26 septembrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Virgil Firuleasa	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestațiilor privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depuse la Biroul Electoral Central, după cum urmează:

— nr. 240 din 25 septembrie 1996, a domnului Bob Nicolae;

— nr. 236 din 24 septembrie 1996, a Partidului Social Democrat Român;

— nr. 242 din 25 septembrie 1996, a domnului Popa I. Ioan;

Identitatea candidatului la funcția de Președinte al României nu poate fi pusă la îndoială. Cât privește faptul dacă modul de indicare a prenumelui candidatului constituie sau nu infracțiuni de fals și uz de fals, cercetarea acestora nu intră în competența Curții Constituționale.

Cât privește celelalte motive invocate în contestație, acestea nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la funcția de Președinte al României, în sensul art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului Gheorghe Frunda la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996.

Prin natura lor, aceste motive exced atribuțiile Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, putând fi, eventual, apreciate numai de corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestația ce face obiectul judecății de față urmează a fi respinsă.

— nr. 243 din 25 septembrie 1996, a domnului Duță N. Marin.

Contestațiile au fost înaintate Curții Constituționale și formează obiectul dosarelor nr. 229D/1996, nr. 230D/1996, nr. 231D/1996 și nr. 232D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestațiilor fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării lor în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, art. 11 alin. (2) și (3) și art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestațiilor.

În motivarea contestației depuse de domnul Bob Nicolae se arată că domnul Ion Iliescu nu mai are dreptul să candideze la funcția de Președinte al României, deoarece a îndeplinit până în prezent două mandate: primul, în perioada 1990—1992 și al doilea, în perioada 1992—1996. Apreciază că depunerea candidaturii pentru un al treilea mandat contravine art. 81 alin. (4) din Constituție,

Decretului-lege nr. 92/1990 și art. 10 din Legea nr. 69/1992.

În motivarea contestației Partidului Social Democrat Român se susține, în esență, că: domnul Ion Iliescu a îndeplinit, anterior alegerilor președințiale programate pentru 3 noiembrie 1996, două mandate de Președinte al României, corespunzător art. 81 alin. (4) din Constituție; întrucât art. 150 alin. (1) din Constituție prevede că legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare numai în măsura în care nu contravin Constituției, rezultă că Decretul-lege nr. 2 din 27 decembrie 1989, în care, de asemenea, s-a prevăzut „alegerea tuturor conducătorilor politici” pentru unul sau, cel mult, două mandate, act normativ cu caracter constituțional, ca și Decretul-lege nr. 92 din 14 martie 1990, au rămas în vigoare; se mai susține că însăși Curtea Constituțională, prin Hotărârea nr. 18 din 7 septembrie 1992, a reținut că primul mandat al domnului Ion Iliescu a început la 20 mai 1990; se apreciază că cel de-al doilea mandat, septembrie 1992—noiembrie 1996, „este guvernat de Constituția din 1991” care a preluat și menținut principiul constituțional de „cel mult două mandate” pentru funcția de Președinte al României, prevăzut în Decretul-lege nr. 2 din 27 decembrie 1989; se mai arată că, potrivit art. 83 alin. (1) din Constituție, durata maximă a mandatului este de 4 ani pentru a nu se permite exercitarea funcției de Președinte al României mai mult de 8 ani, or, dacă, prin absurd, „s-ar număra mandatele din decembrie 1991, data aprobării Constituției, un nou mandat al Președintelui Ion Iliescu ar depăși și numărul de două al mandatelor și maximumul de 8 ani prevăzut în mod imperativ de Constituție”. În sprijinul acestor afirmații sunt invocate și dispozițiile art. 10 din Legea nr. 69 din 15 iulie 1992 pentru alegerea Președintelui României; consideră că depunerea candidaturii pentru a treia oară „capătă o deosebită gravitate”, ținând seama că în funcția pe care o ocupă trebuie să „vegheze la respectarea Constituției, în conformitate cu prevederile art. 80 alin. (2) din legea fundamentală”; deoarece nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României, se impune anularea acestei înscrieri; potrivit art. 126 din Constituție și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, coroborate cu art. 20 din Constituție, solicită să se dispună judecarea în ședință publică, cu citarea contestatorului, iar, în caz contrar, pronunțarea să se facă „în ședință publică potrivit legii, care în această privință nu creează nici un regim derogatoriu”.

În motivarea contestației domnului Popa I. Ioan se susține că domnul Ion Iliescu candidează pentru al treilea mandat la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996 și, în consecință, se încalcă principiile înscrise în Comunicatul către țară al Consiliului Frontului Salvării Naționale din 22 decembrie 1989, prevederile Decretului-lege nr. 2 din 27 decembrie 1989, ale Decretului-lege nr. 92 din 14 martie 1990, ale art. 81 alin. (4) și art. 83 alin. (1) din Constituție, precum și ale art. 10 din Legea nr. 69 din 15 iulie 1992.

În motivarea contestației domnului Duță N. Marin se arată, în esență, că: înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu este contrară art. 81 alin. (4) din Constituție; domnul Ion Iliescu este implicat direct în lovitura de stat din decembrie 1989 și în condamnarea la moarte, fără probe, a soților Ceaușescu; se face vinovat de moartea a numeroase persoane care au participat la evenimentele din decembrie 1989; după preluarea puterii, împreună cu fostele structuri de partid și de securitate și cu ajutorul organelor de procuratură și justiție, a instaurat un regim de dictatură și teroare pentru reprimarea tuturor oponentilor

politici, inclusiv a sa. În acest sens, susține că i s-au reținut drepturile salariale, fără temei legal, timp de 16 luni, i s-a desfășurat nejustificat contractul de muncă, nu a beneficiat de prevederile Legii nr. 18/1991 și, deși s-a adresat organelor de procuratură, justiție, inclusiv ministrului justiției, procurorului general, președintelui Curții Supreme de Justiție, Consiliului Superior al Magistraturii, indicând în acest sens un număr mare de dosare și plângeri, nu i s-a făcut dreptate; mai arată că a sesizat și pe Președintele Ion Iliescu, însă acesta „nu a mediat cazul său cu puterea judecătorească și executivă, legalizând genocidul politic”; de asemenea, mai susține că Frontul Salvării Naționale, Partidul Democrației Sociale din România și Guvernul au conceput și aplicat un plan de distrugere a patrimoniului agrar și industrial al țării, au împărțit rezerva de circa 3 miliarde dolari, prin liberalizarea prețurilor au transformat România într-o piață de desfacere a Vestului și, prin Legea privatizării societăților comerciale nr. 58 din 14 august 1991, „au decimat industria, comerțul și turismul în favoarea unor rețele de afaceriști”, toate acestea și datorită Președintelui Ion Iliescu care „nu a apărut interesul național”.

Deoarece contestațiile au același obiect, și anume înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu, iar între motivele invocate există o strânsă legătură, președintele Curții Constituționale, pentru o mai bună administrare a justiției, pune în discuție conexarea dosarelor.

Procurorul este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 232D/1996, nr. 231D/1996 și nr. 230D/1996 la Dosarul nr. 229D/1996, care a fost primul înregistrat, urmând a se pronunța asupra tuturor contestațiilor printr-o singură hotărâre.

Procurorul, având cuvântul în fond, pune concluzii de respingere a contestațiilor, deoarece motivele pe care acestea se întemeiază au fost soluționate de Curtea Constituțională prin hotărâri deja pronunțate. Cât privește considerațiile de ordin politic, economic, moral și material, arată că acestea nu reprezintă cauze de neeligibilitate.

CURTEA,

luând în dezbateri contestațiile înaintate de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să le soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestațiile în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Contestațiile se întemeiază, în esență, pe un singur motiv, și anume depunerea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru un al treilea mandat. În legătură cu acest motiv, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Hotărârea nr. 1 din 8 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 septembrie 1996, și nu există motive să se revină asupra celor statuate. Astfel, s-a stabilit că „mandatul președințial reglementat de Constituția României nu poate fi așezat în prelungirea unor durate de îndeplinire a funcției de Președinte al României anterioare intrării în vigoare a legii fundamentale” și că „mandatul de Președinte al României din perioada 1992—1996 este primul mandat constituțional al domnului Ion Iliescu”. În consecință, motivul invocat în legătură cu numărul mandatelor exercitate până în prezent de domnul Ion Iliescu este neîntemeiat.

În sprijinul argumentării din contestația Partidului Social Democrat Român s-a invocat și referirea la funcția de Președinte al României din Hotărârea nr. 18/1992 a Curții Constituționale, pronunțată într-un litigiu ce interesa funcțiile

îndeplinite de domnul Ion Iliescu ca preşedinte al Consiliului Frontului Salvării Naţionale şi al Consiliului Provizoriu de Uniune Naţională, nefăcându-se însă distincţia necesară între aceste funcţii anterioare Constituţiei şi regimul funcţiei de Preşedinte al României, definit prin mandatul constituţional prevăzut de art. 81 alin. (4).

Faţă de cele arătate, rezultă că mandatul de Preşedinte al României din perioada 1992—1996 este primul mandat constituţional al domnului Ion Iliescu.

În aceeaşi contestaţie s-a solicitat ca pronunţarea hotărârii să se facă în şedinţă publică. Este adevărat că, potrivit art. 121 alin. 3 din Codul de procedură civilă, „hotărârea se pronunţă întotdeauna în şedinţă publică”, iar art. 581 din Codul de procedură civilă nu cuprinde o normă derogatorie în acest sens. Dar, potrivit art. 16 din Legea nr. 47/1992, procedura jurisdicţională prevăzută de prezenta lege se completează cu regulile procedurii civile, în măsura în care ele sunt compatibile cu natura procedurii în faţa Curţii Constituţionale, iar compatibilitatea se hotărăşte exclusiv de Curte. De altfel, hotărârea Curţii se publică integral în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pentru considerentele arătate şi văzând dispoziţiile art. 144 lit. d) din Constituţie, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a), ale art. 27 şi 28 din Legea nr. 47/1992, precum şi pe cele ale art. 2 alin. (2) şi art. 11 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂŞTE:

Respinge ca neîntemeiate contestaţiile privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu la funcţia de Preşedinte al României, formulate de domnul Bob Nicolae, de Partidul Social Democrat Român şi de domnii Popa I. Ioan şi Duţă N. Marin.

Hotărârea este definitivă şi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREŞEDINTELE CURŢII CONSTITUŢIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 570/1996

Guvernul României h o t ă r ă ş t e :

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 570/1996 privind trecerea Policlinicii Vitan din municipiul Bucureşti în subordinea Ministerului Justiţiei — Direcţia generală a penitenciarelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 29 iulie 1996, se abrogă.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Ministrul sănătăţii,
Daniela Bartoş
p. Ministrul justiţiei,
Adrian Duţă
secretar de stat

Bucureşti, 26 septembrie 1996.
Nr. 858.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 315/1996
privind instituirea regimului special de supraveghere
economico-financiară la unele societăți comerciale
cu capital majoritar de stat**

În temeiul art. 2 alin. 1 și 2 din Ordonanța Guvernului nr. 13/1995 privind unele măsuri de accelerare a procesului de restructurare a regiilor autonome și a societăților comerciale cu capital majoritar de stat, de întărire a disciplinei financiare și de îmbunătățire a decontărilor în economie, aprobată și modificată prin Legea nr. 119/1995,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 315/1996 privind instituirea regimului special de supraveghere economico-financiară la unele societăți comerciale cu capital majoritar de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 13 mai 1996, se completează după cum urmează:

— în anexa nr. 1 la hotărâre, după poziția 37, se introduc pozițiile 38 — 46, având următorul cuprins:

Nr. crt.	Societatea comercială	Localitatea
«38.	„Confecții” — S.A.	Miercurea-Ciuc
39.	„Stipo” — S.A.	Dorohoi
40.	„I.A.I.F.O.” — S.A.	Zalău
41.	„Elsid” — S.A.	Titu
42.	„Ers-Cug” — S.A.	Cluj-Napoca
43.	„Covtex” — S.A.	Cisnădie
44.	„Metadet” — S.A.	Fălticeni
45.	„Pipera” — S.A.	București
46.	„Izomac” — S.A.	Turda»

PRIM-MINIȘTRU,
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

Ministru de stat,
președintele Consiliului
pentru Coordonare,
Strategie și Reformă Economică,
Mircea Coșea

p. Ministrul industriilor,
Constantin Dicu,
secretar de stat

Președintele Agenției
de Restructurare,
Dan Dumitru Popescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind exceptarea temporară de la plata taxelor vamale
pentru importul unor echipamente și accesorii electronice
pentru activitatea de radiodifuziune**

În temeiul art. 35 din Ordonanța Guvernului nr. 26/1993 privind Tariful vamal de import al României, aprobată și modificată prin Legea nr. 102/1994,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se exceptează temporar de la plata taxelor vamale importul echipamentelor și al accesoriilor electronice prevăzute în anexă, în limita unui contingent tarifar valoric de 1.620 mii dolari S.U.A.

Art. 2. — Administrarea contingentului tarifar valoric prevăzut la art. 1 se efectuează prin licențe eliberate de Ministerul Comerțului.

Art. 3. — Prevederile prezentei hotărâri se aplică până la data de 31 decembrie 1996.

Art. 4. — Anexa face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Societatea Română
de Radiodifuziune,
Tudor Cătineanu,
director general

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu
Ministru comerțului,
Ioan Dan Popescu

București, 26 septembrie 1996.
Nr. 868.

ANEXĂ

LISTA

bunurilor exceptate temporar de la plata taxelor vamale

Poziția tarifară	Denumirea bunurilor	Valoarea – mii dolari S.U.A. –
Ex. 8518.50.90	Altele (amplificatoare, procesoare efecte speciale, pupitre de mixaj, matrice audio destinate studiourilor)	320
Ex. 8520.39.90	Altele (magnetofone profesionale mono, stereo, multipistă, analogice și digitale, echipamente de înregistrare și redare profesionale pe compact disc; casetofone profesionale și digitale)	800
8523.12.00	Benzi magnetice: De la o lățime de peste 4 mm, dar care să nu depășească 6,5 mm	250
Ex. 9030.20.90	Altele (osciloscop etc.)	100
9201.20.00	Piane cu coadă	150
TOTAL:		1.620

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară
la dispoziția Guvernului pentru asigurarea finanțării
Consiliului Concurenței în anul 1996**

În temeiul prevederilor art. 20 din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se alocă suma de 1.210,5 milioane lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pentru asigurarea finanțării Consiliului Concurenței în anul 1996.

Suma alocată se repartizează potrivit destinațiilor prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor este autorizat să introducă modificările ce decurg din aplicarea prevederilor prezentei hotărâri în bugetul de stat pe anul 1996.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
p. Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Nicolae Constantinescu,
secretar de stat
Președintele Consiliului Concurenței,
Viorel Munteanu

București, 26 septembrie 1996.
Nr. 871.

ANEXĂ

CHELTUIELI

pentru funcționarea Consiliului Concurenței în anul 1996

	— mii lei—
CAP. 51.01. AUTORITĂȚI PUBLICE	
TOTAL:	1.210.500
Cheltuieli curente	610.500
— cheltuieli de personal	334.500
— cheltuieli materiale și servicii	276.000
Cheltuieli de capital	600.000
 SUBCAPITOL 51.01.04	
Cheltuieli pentru alte organe ale autorității publice	1.210.500

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.